

Zachéus Mokhanoï.

<https://hdl.handle.net/1874/355710>

zec

(9)

ZACCHÉUS MOKHANOÏ.

[82]

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

Onder de geschiedenissen, die ons uit het leven van onzen Heer en Zaligmaker bewaard zijn, is die van ZACCHÉÛS voorzeker eene der aantrekkelijkste.

De behoefte die hij aan Jezus gevoelde, de begeerte die hij had om Hem te zien, de hindernissen, die hij overwinnen moest om zijn verlangen voldaan te zien, dit alles doet ons zoo veel belang in den man stellen, dat wij ons met hem verheugen, wanneer Jezus hem in den vijgenboom ziet, en hem vriendelijk toeroept: » ZACCHÉÛS, haast u en kom af, want ik moet heden in uw huis blijven! » en meer nog wanneer Hij er vervolgens bijvoegt: » Heden is dezen huize zaligheid geschied; want de Zoon des menschen is gekomen, om te zoeken en zalig te maken dat verloren was. » Wie onder mijne lezers, zou ik wel durven vragen, wenscht niet zulk een ZACCHÉÛS te zijn? Menigeen echter zou voorzeker reeds 'grootte reden van blijdschap hebben, indien hij slechts geleeke naar eenen anderen ZACCHÉÛS, vroeger een arme Heiden, uit wiens geschiedenis ik, naar de berigten van den Franschen Zendeling ARBOUSSEL, het een en ander wensch mede te deelen:

ZACCHÉÛS MOKHANOÏ, zoo verhaalt gemelde Zending, werd te *Mapourong*, in het *Blaauwe Gebergte* in *Zuid-Afrika*, geboren. Zijne ouders waren welgestelde lieden, en behoorden tot de aanzienlijksten van hunnen stam. De vader van onzen ZACCHÉÛS was een verstandig man, maar daarbij achterdochtig en listig, zoo als dit niet zelden het geval is bij menschen, die hunne vorming aan eene duurgekochte ondervinding te danken hebben. Hij gaf zijnen zoon zekere leefregels, bij welke wel niet, gelijk bij TIMOTHEÛS, de Heilige Schriften ten grondslag gelegd werden, maar die toch voor een' Heiden zeker veel beter zijn, dan men zou durven verwachten. Onder dezelve komen b. v. de volgende voor: » Wees niet lui; nimmer stijfhoedig; beklag u nooit. Wees niet gulzig. Slaap even goed na eenen schralen maaltijd, als na welgevoed te zijn. Sla uwe makkers nooit. Beroem er u nooit op, dat uw vader een opperhoofd, en uwe moeder eene schoone vrouw is." -- Sprak deze man van zich zelve, dan zeide hij: » Ik heb geenen naam en geenen vrede in mijn land; mijne rijkdommen zijn als een dauw die verdwijnt." » Denk," sprak hij tot zijnen zoón, » hoe spoedig ik u door den oorlog of door ziekte ontvallen kan! wat zal er dan van u worden? Dien ieder, die u voeden wil. Zorg steeds, dat zijne pels zacht en lenig zij. Hoed zijne schapen. Roept hij u, dan moet gij bij de hand zijn; en zijt gij er niet, dan moet men kunnen zeggen, dat gij uitgegaan zijt om brandhout voor hem te halen, of iets dergelijks." Zou men zich niet moeten verblijden, wanneer zoogenaamde christenouders

hunnen kinderen nooit slechtere leefregels gaven, en verdienen zij niet, dat men ze den kleinen inprente?

Wat de vader voorzien had, gebeurde weldra; de vijanden kwamen in het land, vielen ook op hem aan, voerden zijne kudde weg en doodden hem. Zijn zoon, nu een arme wees geworden, ontkwam echter gelukkig en werd door iemand van zijne bloedverwanten, nosi genaamd, opgenomen. Het was toen voor de Bassouto's een droevige tijd; de Mantati's en de Zoula's, twee naburige stammen, deden gedurig invallen en verwoestten en plunderden alles; de honger begon zich te doen gevoelen, en hier en daar hoorde men zelfs van menscheneters. De nood klom al hooger, en het scheen zelfs alsof naar die zelfde mate de wilde dieren vermeerderden, daar men bij de algemeene ellende den tijd niet had om die, zoo als vroeger, uit te roeijen. Vooral had men veel te lijden van de vraatzuchtige hyaena's.

Men vindt daar te land eene soort van deze dieren, die klein, kort en zwartgevekt is, maar welke alle andere soorten in woestheid verre overtreft, en die men daarom tijgerwolf noemt. Het is ongelooflijk hoeveel menschen door deze dieren verscheurd of verminkt zijn, zelfs binnen de hutten. Ook onze ZACCHÉUS kwam niet vrij; op zijnen regterwang ziet men nog een rond likteeken, dat hem van den beet van zulk eene hyaena is overgebleven. Op eenen anderen tijd moest hij eens des nachts het gierstveld van zijnen neef bewerken. Het regende sterk, hij zat in eene hut, en viel in eenen diepen slaap; eene hyaena dringt naar binnen, grijpt hem aan, en sleept hem naar buiten. Door den schrik overmand,

schreeuwt en gilt hij het uit; maar te vergeefs, niemand hoort hem en hij wordt al verder voortgesleept, onzeker of het monster hem naar zijne jongen voeren zal, of wel in een of ander hol, om hem daar met te meer gerustheid te kunnen verscheuren; ZACCHÉÛS tracht te ontkomen; hij worstelt, trapt met de voeten, grijpt het dier met beide handen bij het oor en bijt er in met zijne tanden. Nu brult het monster geweldig van de pijn, en neemt eenen geduchten sprong; maar de wind komt onder de schapenvacht waarmede onze jongeling gekleed is, doet dezelve opzwellen en met een zeker gedruisch scheuren; het dier verschrikt, laat zijne prooi vallen, neemt de vlugt en ZACCHÉÛS is gered. Gelukkig had hij nog tijd en krachten genoeg om zijne hut weder te bereiken, die hij nu niet verzuimt beter te sluiten. Toen hij later (na dat hij Christus reeds had leeren kennen) deze gebeurtenis aan den Zendeling verhaalde, was hij zelf zoo aangedaan, dat hij uitriep: »Geloofd zij de goede Herder, die overal zijne schapen heeft, die als een trouwe hoeder waakt over diegenen, welke hem van den Vader toevertrouwd zijn, zelfs over hen, welke zijnen dierbaren naam nog niet kennen.»

Zijn vader had hem geboden zich voor diefstal te wachten, doch alleen uit een heidensch beginsel: uit vrees namelijk van ontdekt en geslagen, of van eene rots nedergestort, of in een' stroom verdronken te worden. Intusschen was toch onze jongeling, uit kracht van deze vermaningen, minder aan dieverij schuldig, dan de andere wilden. Men had hem ook steeds ingeprent, dat hij niemand slaan

nogt, omdat hij de zoon was van een opperhoofd, en dit gebod hield hij insgelijks getrouw. Eene duchtige lichamelijke kastijding had ook eenen gunstigen invloed op hem, om hem van de zonde der onkuisheid terug te houden, die hij eens begaan wilde, toen hij juist ontdekt en gestraft werd.

ZACCHÉÛS had nu den ouderdom van 16 of 18 jaren bereikt en werd, gelijk al zijne landgenooten, een jager, in welk bedrijf hij boven velen uitmuntte. Het opperhoofd onder wiens bestuur hij zich plaatste, en die naderhand ook Christen werd, gaf hem tot zijn onderhoud tien geiten en eene koe; vervolgens trouwde hij met zekere MOSIANA, eene goede vrouw, van welke echter overigens weinig te zeggen valt, en hij leefde met haar, naar omstandigheden, gelukkig.

In 1833 vergezelde ZACCHÉÛS, die toen nog den naam MOKHANOÏ droeg, de Zendingen op hunnen togt naar *Thata Bossion* als jager, bij welke gelegenheid hij zich de liefde van al de togtgenooten verwierf. Hij was welgevormd, slank, eenigzins klein van persoon, maar zeer verstandig, levendig en altijd vrolijk. Elken morgen verliet hij het reisgezelschap, om met zijne honden en eenige sagaaijen of spiesen gewapend zijn jagersgeluk te beproeven. Weinig bekommerde hij zich over den weg, dien wij volgden; zijn adelaarsblik wist altijd de witte huijen van onze wagens te ontdekken en ons vóór den nacht weêr te vinden.

Toen nu de Zendingen bij den stam der Bassouto's aangekomen waren, vestigde ZACCHÉÛS zich met der woon te *Bolika*, eene plaats op vier uren afstands van den Zendingenpost *Moria* gelegen. Hier

hield hij zich lang met den akkerbonw en de jagt bezig, zonder zelfs eene enkele maal tot de Zendingen te komen om hunne prediking aan te hooren, en evenwel was hij er eenigzins trotsch op, dat hij het was, die hen derwaarts gebragt had.

Later echter kwam hij nu en dan de openbare predikatie bijwonen en bezocht ook soms de Zendingen in hun huis; maar in de catechisiën, die door alle anderen bezocht werden, wilde hij niet komen. »Hoe is dit toch?» vroeg hem eens de Zending, »andere menschen komen door u in de catechisatie, en gij komt zelf niet. Gij zijt gelijk aan de klok, die de menschen oproept om naar de kerk te gaan, maar zelve achterblijft.» »Dat is waar,» gaf hij ten antwoord; den volgenden dag, liet hij zich als leerling inschrijven, en van toen af kwam hij regelmatig. Zijn leertijd duurde twee jaren, gedurende welke hij volmaakt leerde lezen en aanmerkelijke vorderingen maakte in de kennis van de waarheden der godsdienst. Het bleef ook den Zendingen niet verborgen, hoe veel oorspronkelijks toen reeds in het gemoed van dezen man verborgen lag, waaraan vervolgens, door het Evangelie, het geloof, de liefde, de ijver, alsmede (het zij tot eer van onzen Zaligmaker gezegd) ook eene groote mate van ootmoed zich paarden.

Het schijnt dat de tien geboden het eerst indruk gemaakt hebben op zijn hart, althans hij spreekt altijd van dezelve met grooten eerbied. »De Heer,» zeide hij eens, »heeft mij door de wet gevonden.» Toen Hij mij zag, sprak Hij tot mij: »gij zijt slechts een worm, MOKHANOÏ, {hij had toen den naam

ZACHÉÛS nog niet aangenomen), een nietige worm, zonder leven..” Op eenen anderen tijd zeide hij: » Ik weet niets; ik weet alleen dat Jezus mij lief heeft. Ik roep tot Hem en bid Hem, dat Hij van voor mijne zwakke kinderschreden den steen wegneme, die mij verhinderen zou mij voor zijne voeten neder te werpen. Ik zucht om in den hemel te komen; om de aarde zucht ik niet veel meer. Vooral prijs ik de wet, omdat zij mij leert wat ik doen moet, hoe ik wandelen moet. Maar ach, ik ben zonder kracht, zonder verstand, gelijk aan de mol, die in het donkere rondtast, gelijk aan de dorre grashalmpjes, die over den afgrond hangen en die het geringste windje er in werpen kan; ja aan den rand des afgronds sta ik! Waar is de behulpzame hand, die mij redt? De hand van het Evangelie, antwoordt mij eene stem van binnen; dáár alleen is behoudenis. Het *zwarte* komt van ons, het *witte* van Hem. Hij kan, Hij zal ons met zijne gerechtigheid bedekken, en doet Hij dat, dan leven wij.”

Op eenen anderen tijd weder zeide hij: » Aan den voet van het kruis sla ik de oogen neder, beschaamd en bedroefd, zoo als JOHANNES EN MARIA op *Golgotha*. Ik kan den Gekruisten niet aanzien, zoo lijdt Hij; voor mij lijdt Hij zooveel! ik moest daar hangen! ik verdiende die plaats! Ware ik ter dood veroordeeld, wat zouden mij de beloften mijner vrienden baten? In mijne tegenwoordigheid zouden zij misschien wel zeggen: » wij zullen in zijne plaats sterven;” maar in het aangezicht van den dood zouden zij terugbeven van vrees. Ging het PETRUS ook niet zoo? Er is slechts één Jezus, die voor anderen

sterven kon. Geloofd zij Hij, geloofd zij zijn Vader! Ach, dat ik toch den moed hadde om mijzelven Hem geheel en al weder te schenken, zoo als JOHANNES, die zonder veel woorden toch aan zijn kruis stond. Maar ik, ik doe zoo als PETRUS deed. Bij de geringste moeilijkheid ben ik zoo zwak, als eene vrouw; ik zeg met MAGDALENA en SALOME: wie zal ons den steen van de deur des grafs afwentelen? Waarlijk, de Heer zou ook over mij kunnen weenen, zoo als hij over Jeruzalem weende."

Naauwelijks had ZACHÉÛS zich nu in opregtheid tot den Heer bekeerd, of hem trof het gewone lot: hij werd door zijne onbekeerde landslieden bespot. Sommigen, die zich aan zijnen ijver in de godzaligheid stootten, zeiden: » hij is gek!" anderen meenden, dat hij in een' ziekelijken toestand verkeerde, en zeiden: » het zal wel weder overgaan." Maar zijne standvastigheid bragt hen eindelijk tot zwijgen. » Wacht maar," zoo hadden weder anderen gezegd, » wij zullen eens zien, of hij in den volgenden herfst nog wel iets te eten zal hebben." Doch, in het eerste, zoo-wel als in de volgende jaren, bevond men dat hij zijn vee getrouw verzorgde, en hoewel hij dikwijls had en ter kerk ging, zoo ontbrak het hem aan niets. Dit moesten de anderen ten laatste erkennen, en zich zelve, in vergelijking met hem, over onverschilligheid beklagen.

Op het Paaschfeest van 1841 werd onze nieuwbekeerde gedoopt, en koos hij zich zelve den naam ZACHÉÛS; » want," zeide hij, » ik ben klein van persoon, en ik had, even als ZACHÉÛS, veel moeite om Jezus te hooren, daar ik telkens vier uren

wegs te gaan had om ter kerk te komen." Hij, benevens nog twee anderen, die met hem gedoopt werden, onderscheidden zich door hun geloof en hunne goede werken, door hunne verlichte en opregte godsvrucht, zoodat de Zending betuigt: » Had ik van mijnen Zendingarbeid geene andere vruchten aan te wijzen, dan deze, zoo zou ik toch den Heer reeds moeten danken, dat Hij mij uit Europa naar Afrika gezonden heeft."

ZACHÉÛS verzuimde ook niet in het heidensche dorp, waarin hij woonde, en dat hij, om eenen zieken broeder te kunnen verzorgen, niet *wilde verlaten*, voor den naam van zijnen Heer uit te komen, hetgeen hem niet zelden eene hevige tegenspraak deed ontmoeten. Eens was hij des zondags naar den zendingspost gekomen om ter kerk te gaan, en nam van daar geneesmiddelen mede voor eenen kleinen neef, die zeer krank was. Het kind stierf, en de troosteloze vader wilde zich verdrinken. » Neen, mijn vriend," sprak ZACHÉÛS tot hem, » niet alzo; de Heer heeft slechts het aarden vat verbroken, om de kostelijke parel tot zich te nemen, nu moeten wij met JOB ook onderworpen zijn." Door deze en dergelijke toespraken liet de vader zich wel troosten, maar nu kwam het er nog op aan, hoe het lijk zou begraven worden. Iedereen wilde, dat dit naar de oude, heidensche wijze geschieden zou, maar ZACHÉÛS verzette zich daartegen, en het gelukte hem. Hij neemt eene spade, ijlt naar buiten, graaft daar een graf, wikkelt het kind in zijne beste ossenhuiden en begraaft het plegtig. Bij het graf leest hij aan de omstanders den 90sten Psalm voor, zingt vervolgens,

hoewel alleen, een lied en doet overluid een gebed, waarop hij met de treurenden huiswaarts keert. Des avonds echter kon de vader het denkbeeld niet verdragen, dat zijn geliefd kind daar buiten zoo alleen onder de aarde bedolven lag; hij vreesde dat welligt de hyaena's het zouden opgraven en wegvoeren. Vreest gij dat," sprak ZACHÉÛS, » wel nu, dan ga ik heen, en slaap dezen nacht op het graf, om het te bewaken." Dit deed hij inderdaad, tot groote verbazing van al zijne medeburgers, die zoo veel moed en zoo veel liefde nog nimmer gezien hadden. De Heer echter was bij hem, zoodat geen onheil hem genaken kon.

Op eenen anderen tijd predikte hij den weg des heils in een naburig dorp. Eene booze vrouw dreigde hem bij die gelegenheid dat zij hem met eene spies doorboren zou. » En wat zoudt gij daarbij wel gewinnen?" vroeg ZACHÉÛS haar zeer kalm. Dit enkele woord bedaarde haar zoo zeer, dat hij zijne eenvoudige toespraak voortzetten kon. » Als ik," zeide hij, » gedurende den dag maar één goed woord aanbrengen kon, dan leg ik mij des avonds zeer gelukkig op mijne mat ter rust. Maar wie ben ik, om dit te doen?"

Eens riep men hem reeds van verre toe: » Kom maar niet hier, wij hebben hier onze goden!" » Welke goden?" vroeg hij. » Meent gij, dat zij den Heer meer waard zijn, dan de steenen van zijnen tempel?" Met deze woorden sloeg hij zijnen Bijbel op, zette zich neder, en las hun Marc. XIII: 1, 2 voor: » Er zal niet één steen op den anderen steen gelaten worden." enz.

Tot eenen vriend, dien hij dringend vermaande om toch vlijtig de godsdienstige vergaderingen bij te wonen, zeide hij: »Wie zijnen tuin niet onop- houdelijk bearbeidt, die zal daaruit geene vruchten trekken tot zijn eigen onderhoud of dat van anderen. Mijn tuin is mijn hart; de spade is het Evangelie, en de tuinman mijn Zaligmaker; daarom ga ik altijd tot Hem, opdat Hij mij onderwijze; doe gij dat ook. De Profeet MALEACHI zegt u en mij in het IV^{de} hoofdstuk van zijn boek: »Ziet, die dag komt brandende als een oven.» Wie zou wel gaarne zijne woning voor eeuwig in het vuur hebben? Niet dat Jezus weigert ons allen tot zich te nemen. Komt tot Mij! zegt Hij in het Evangelie. Hij roept ons, om Zijne schatten en eeuwige vreugde te genieten. Hij neemt allen aan: kinderen, jonge dochters, vaders, grijsaards. Zoo wij daaraan niet willen gelooven, Hem niet willen gehoorzamen, dan zullen onze vaderen, zoodra zij ons in de rampzalige eeuwigheid zien aankomen, ons toeroepen: »Hoe, komt gijlieden ook aan deze plaats der pijn! En gij zijt toch zoo dikwijls gewaarschuwd geworden!! — De dood is een bode; — weet men, wanneer hij komt? Hier geldt noch tegenstreven, noch onderhandelen; de dood grijpt ons aan; maar de eeuwige dood grijpt slechts diegenen aan, die hunne ligchamen aan de zonde overgeven, die zijn het, welke den dood der goddeloozen sterven. Die Jezus liefhebben, houden ook Zijne geboden. Zegt iemand, nu ik ben reeds regtvaardig, waarom zou ik nog bidden? dan is dit zelfbedrog voor den zoodanige reeds de oorzaak van den eeuwigen dood.

Dat een zoo ijverig discipel van den Heer zijne naaste bloedverwanten niet kon vergeten, zal wel naauwelijks behoeven gezegd te worden. » Lieve vrienden, » zoo sprak hij hun dikwijls vriendelijk toe, » komt en drinkt toch eens uit de nieuwe, maar goede bron, die in Jezus Christus is. Beproeft het slechts eenmaal! Ten jongsten dage zult gij niemand hebben, die u te drinken geeft, zoo Hij tegen u is.» Soms las hij hun alleen een hoofdstuk uit den Bijbel voor, soms ook voegde hij zijne eenvoudige verklaring daarbij, maar meest klaagde hij hunnen wederstand aan zijnen Heer, en bad dan: » O mijn God! zoek Gij mij onder hen eenen medgezel op mijnen weg naar uw huis, » en dan voegde hij er in zijn kinderlijk geloof bij: » mijne bede zal ik verkrijgen, want ik spreek immers niet tot eenen doove, maar met Hem, die het oor geplant heeft; zou Die niet hooren?

Natuurlijk lag hem voor allen zijne vrouw MOSANIA aan het hart. Eens vond hij haar in eenen hoek van den tuin in tranen. Waarom weent gij, MOSANIA?" vroeg hij. » Mijn geweten is zoo ontrust, » antwoordde zij in groote verslagenheid. » Het verstoort mijne rust des nachts, en op den dag maakt het alles om mij donker. Zelfs bij dag houdt het mij den schrik des doods voor, dien mij mijne zonden veroorzaken. Zoo menigmaal ik van het lijden van Jezus Christus hoor, moet ik schreijen. Lees ik in den eersten Psalm, dat de goddeloozen zijn als het kaf, dat de wind verstroot, dan denk ik, dat dit mij aangaat, omdat ik nog niet in Jezus Christus geworteld ben, gelijk die altijd groene boom, die

zijne vrucht geeft op zijnen tijd, waarvan in dien zelfden Psalm gesproken wordt. Zie, ik ben zoo koud, en dood als het graf." — » Mijne lieve vrouw," antwoordde ZACHÉÛS, » word niet moedeloos, vertrouw op den Vriend der zondaren. Ook ik ben over u zeer bezorgd. Ik lees, dat LOTH genadiglijk gered werd uit het verderf van *Sodom*, en zijne vrouw kwam om; dit maakt mij bekommerd. Maar van NOACH lees ik, dat hij gered werd in de ark, hij, zijne vrouw en zijne kinderen; dit geeft mij weder moed. O alle gij dorstigen, komt tot de wateren! In dit vers roept u de profet JESAÏA tot den Heiland. » God zag," zegt MOZES, » toen Hij den mensch gemaakt had, dat het niet goed was, dat de mensch alleen ware, en gaf hem eene gezellin." Zoo denk ik zal het mij ook gaan; Hij zal mij u geven tot eene medgezellin in de kerk, op de knieën, op het veld en in de hut. Gij zijt niet verstooten. Onophoudelijk bid ik tot God: o Heer! Gij die mij MOSIANA gegeven hebt, maak haar tot uwe dienstmaagd, en mijne kinderen tot uwe gunstgenooten. Gij hebt ze mij geleend; mogt ik hen dan tot uwe eer opvoeden! Geef, wanneer ik hen verlaat, dat ik voorzeker wete, dat zij onder den invloed zijn van uw woord. Neem hen en hunne moeder in uw verbond op, gelijk Gij mij opgenomen hebt."

MOSIANA wies op in de genade en haar hart werd door dezelve vernieuwd. Zij ontving, tot groote vreugde van haren man, den Heiligen Doop, en ook hunne beide kinderen werden in de christelijke gemeente opgenomen. Zij hebben eenen zoon en eene dochter, die zij zorgvuldig opvoeden. Zijn zoontje,

ELIZA genaamd, de oudste der kinderen, zit reeds dikwijls op zijns vaders schoot in de kerk. Deze leert hem het *a b c*, waarvan hij reeds bijna al de letters kent, terwijl ook zulk een godvruchtig vader niet verzuimt dikwijls met hem te bidden. » Wanneer hij,» zegt ZACHÉÛS, » van mij het Evangelie leert, zoo zal hij, wanneer hij grooter wordt, daarvan niet afwijken. Zoo ik vóór hem sterf, zal hij zich beijveren om mijne plaats te vervangen. Wil men hem verleiden, zoo zal hij antwoorden: » Zal ik datgene verwerpen, wat ik van mijne kindschheid af als ingedronken heb? Zou ik mijnen vader niet navolgen, zou ik weder wild worden, gelijk de dieren des velds?» Zoo als ik hem voorga, zal hij volgen, en mogt hij ooit den regten weg verlaten, dan zal er wel iemand gevonden worden, die tot hem zegt: » ELIZA, zoo sprak uw vader niet, zoo heeft hij nooit gehandeld.» » O hoe vreeselijk,» zeide hij nog niet lang geleden, » zoo ik mij ten jongsten dage eens van mijne kinderen beroofd zage! Zoo ik eens moest zien, dat zij aan de linkerhand van den Regter geplaatst wierden! Maar neen, ik heb goeden moed, de Heer Jezus heeft immers zelf gezegd: Laat de kinderen tot mij komen. En wanneer ik dan tot Hem zeg: Heer! ik wenschte, dat, waar ik ben, ook die bij mij waren, die Gij mij gegeven hebt; zou Hij mij dan niet hooren?»

Zie daar, waarde lezer! wat ik u uit het leven van onzen lieven ZACHÉÛS wilde mededeelen. Is het niet zoo, bevestigt zijne geschiedenis niet op nieuw, dat de Zoon des menschen gekomen is, om te zoeken en zalig te maken dat verloren is? Wij willen nu

nog ten slotte eenige voortreffelijke gezegden van ZACHÉÛS laten volgen, die gij zeker met verbazing en blijdschap lezen zult, omdat gij er uit zien kunt, wat de genade Gods vermag. In weinige jaren toch kwam deze blinde Heiden, die niets geleerd had dan zich voor hout en steen te buigen, tot eene zoo verlichte kennis en zulk eene, wel eenvoudige, maar niet minder opregte en innige godsvrucht, dat hij duizenden onder ons beschaamt. Duizenden die, opgevoed en onderwezen in het Christendom, hunnen naam en hunne belijdenis schande aandoen. O! mogten dezulken bedenken, wat het eenmaal te zeggen zal zijn, op zoo groote zaligheid geen acht te hebben gegeven, welke hun van de jeugd af is verkondigd geworden. Mogt het Gode behagen hen door dit beschamende voorbeeld van eenen Heiden in de ziel te treffen, opdat zij hunne toevlugt namen tot dien zelfden Heiland, in wien ZACHÉÛS zijne zaligheid vond!

Onder de gedachten en spreuken, die ons van hem bekend geworden zijn, merken wij de volgende op.

HET GEWETEN. — Er is geen mensch op aarde, die geen geweten heeft; eene stem Gods, die in ons allen spreekt. Het is eene vriendelijke stem, die zwijgt, wanneer men het goede doet, maar ons beknort, wanneer men zich aan het booze overgeeft. Maar waarom wilt gij dezen lastigen aanklager op zijde schuiven, gelijk de onstuimige golven het zand op den oever werpen. Wanneer het geweten ons knaagt, dan zijn wij vol vrees, alsof eene hyaena zich op ons geworpen had.

HET KERKGAAN. — Wanneer de Christen des zondags om ziekte uit de kerk blijven moet, zoo kan zijn voet haar niet betreden, maar zijn hart trekt er heen. Bij sommigen gaat de voet daarheen, maar het hart blijft te huis. Wanneer de kerkdeur open gaat, ga ik er binnen; maar ik vrees altijd dat de booze er mij volgt.

WERELDSCH E GENOEGENS. — Als HERODES geweten had wat er gebeuren zou, dan had hij geen feest aangerigt. (Matth. XIV.) Maar deed ik welker niet eveneens? Ik ging ten dans met eene fraaije schapevacht versierd, met vet bestreken en met gelen oker opgeschikt, en dit alles om aan wreede Herodiasen te behagen. Een mensch, die te huis blijft, hoort niet wat daar buiten gesproken wordt. Zoo wil ik ook doen met de wereld.

DE BINNENKAMER. — Ga in uwe binnenkamer! zegt Jezus. Maar ik heb er geen, zegt dikwijls mijn hart. Dat booze hart, dat zelf de binnenkamer zijn moest!

WAT WEENT GIJ? — Ik ken mij zelven niet, maar God kent mij, zoo als men een kind kent, dat men opvoedt. Wanneer ik ween, vraagt mij mijn hemelsche Vader: »Wat weent gij? ben Ik niet uw brood, uw water, uwe melk en uw vleesch?»

DE BOOM. — De boom weigert niet dat men hem plante; ik ook niet. De Heer make mij tot eenen wilg, dien men plant aan de waterbeken, en die uitspruit. (Jez. XLIV: 4.) O dat Hij mij gelijk maakte aan den boom van welchen DAVID zegt, dat zijn blad niet afvalt. (Ps. I.) Wanneer ik lees, dat de wijngaardenier zegt: »houw dezen onnutten boom

uit!" zoo zegt mijn hart mij aanstonds: die boom zijt gij! De boom verzet er zich niet tegen, wanneer men zijnen wortel met water begiet; ik ook niet. Mogt het mij gaan als het dorre veld, dat de Heer besproeit met Zijnen regen!

DE TOEKOMENDE TOORN. — De kleinste mieren hebben oogen tot hunne bescherming; komt men haar te nabij, zoo loopen zij weg, ten bewijze dat alle schepselen de vernieling vreezen. En ik zou niet bevreesd zijn voor de toekomst van eenen vertoornen God? Ik, arm insect!

DE ROEPSTEM. — Wanneer gij gezaaid hebt, dan ziet gij op naar den hemel om regen. Ach, bidt toch ook dat de Hemel in u uitstorte den verlichtenden Geest Gods, die alleen u levend maken kan. Laten wij toch ter kerk gaan, daar zegt men de waarheid. Ieder voldeed eenmaal aan de roepstem van den Keizer AUGUSTUS. (Luc. II.) En wij, zouden wij de roepstem des Heeren hardnekkig wederstaan? Hij heeft ons thans, gelijk welêer aan de Joden, zijne profeten gezonden, om ons allen tot zich te roepen.

Zoo sprak en vermaande ZACCHËÛS. En als ik anderen vermaan, zegt hij zelf, dan vermaan ik mij zelve, want naauwelijks ben ik heengegaan, of de Heer past alles op mij toe.

Hebt gij niet, waarde lezer! in de enkele gedachten en gezegden van dezen bekeerden Heiden bevestigd gevonden, hetgeen ook onder ons waargenomen wordt, dat, namelijk, de Geest Gods den mensch in

alle opzigten herschept, en alle vermogens der ziel opwekt en verhoogt? Zoo gij nu echter geneigd waart om ZACCHÉÛS om iets, dat in hem is, te prijzen, hoort dan nog dit ééne woord van hem: » Zou ik, zegt hij, naar grootheid jagen? Zij komt in den hemel niet. Daar is er maar één, die groot is: Jezus, en die is klein geworden. Ik ben slechts een zwakke zuigeling, die wel in het leven kan blijven, mits hij op den arm gedragen, en steeds met melk gevoed worde. Ik ben een dorre boom, die alleen bloeijen kan, wanneer het Evangelie gelijk verfrischend water en weldadige mest zijnen invloed uitoefent op den wortel van mijn hart. Zoo lang ik echter Christus en zijne geboden in mijn hart heb, zal ik niet sterven! »

Zoo zij dan ook, van al wat deze ZACCHÉÛS is geworden, Gode alleen de eer!
